

"Danferen"

et halugtelligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

"Danferen" udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forts. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

"Danferen" ledes indtil videre af Past. W. M. Andersen som Direktionens Formand.

Alle Indsendelser — Afskrifter, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Past. W. M. Andersen, Rt. 1, Irene, South Dakota.

Afsender sendes direkte til "Danferen", Dr. D. Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

"Danferen"

Hver sendt til Subskribenter, indtil udtrykket Opfølgelse modtages af Udgiverne og alt Øvrigt er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede States Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der overlever i Bladet, enten for at lade dem eller for at se Oplysninger om det anerkendte, behøves de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gavnlig Rætte.

Bibelforklaring.

Jesus som Hjertekender.
(Joh. Evang. 2, 23-25.)

Paa det anførte Sted hos Joh. læser vi, at da Jesus ved Begyndelsen af sin professionelle Gerning var i Jerusalem ved Paastefesten, var der mange, der troede paa ham, fordi de saa hans tegn, som han gjorde. Men saa søjes der til, at Jesus selv troede sig ikke til dem, fordi han kendte alle og havde ikke behøv, at nogen skulde vidne om et Menneſte, da han vidste selv, hvad der var i et Menneſte.

Hvorfor er det at forstaa, at Jesus ikke vilde betro sig til dem, der troede paa ham? vil maatte mangen en spørge. Thi det kan jo ikke negtes, at det lyder lidt beundringfuldt i Forhold til den Maade, som der ofte tales om Tro og Bantro paa, og om troende og bantro Menneſter. Naar der saa fal Raad paa dette, saa gaar det her som ved al Bibelforklaring, at man skal se efter, hvad der ligger i selve Teksten, og hvis saa et Skriftested eller et Afsnit ikke kan blive fuldt forklaret ud af dets eget Indhold, saa maa der ses efter, hvad der kan opnaa ved at tage andre Skrifststeder med i Betragtning. Det er jo dette man mener med den Bemærkning, at Bibelen skal forklare sig selv. Og hvad nu de foreliggende Skrifststeder angaar, da kan man nok sige, at de kunne forklare sig selv, og til samme Tid kan det ogsaa siges, at andre Steder i Skriften kunne hjælpe til at faa Lys over hine Ord.

Det ligger jo i Sagens Natur, at der maa have været noget vrangt ved de Menneſters Tro, om hvem der her er Tale, siden Jesus ikke vilde eller kunde betro sig til dem; thi han vilde jo nepot have Menneſterne til at blive troende, og følgende vilde han ogsaa betro sig til alle dem, der virkelig blev troende. Frelserens Stilling over for dem her saakaldte troende er altsaa i og for sig tiltrækkeligt Bevis for, at det stod ikke rigtig til med deres aandelige Staaelse. Men foruden dette umiddelbare Bevis er der ogsaa noget i Teksten, der kan bevise eller vidne om, at der hos disse Menneſter var noget, som maatte bringe Herren til at holde sig paa Afstand fra dem. Der staar, at de "troede paa Jesus, fordi de saa hans tegn, som han gjorde". Denne Oplysning vidner om, hvor overfladigt og ledeligt deres Begreb om Frelseren var. Han var for dem en stor Mirakelmager, og derfor hylde de ham og fik en Slags Tro paa ham. Men de havde ikke troet paa ham efter den Andvniſning, som Døberen Johannes havde givet Fokket, naar han udtalte: "Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd" (Joh. 1, 29. 36). Nej det var ikke som synsbetygende Gjørelse, at de kom til Jesus og staktes om ham. Det var, som man sige, en vis aandelig Veruselse, der var

kommen over de Menneſter, eller man kan sige, at "der var gaaet Nid i dem", et Udtryk, som Søren Kierkegaard et Sted har brugt, men det var ikke den Nid, som den Hellig Aand tænder. Og saadan kan det jo være med saa manges Nid. Der kan være megen falsk og paataget Bættelse og Aandelighed. Og man behøver ikke her at tænke paa de gale Sværmerer, som ikke kende anden Saliggjørelses Orden end den, de selv lave. Hjert og Bidsførelsen kan ligge meget nærmere ved. I enhver religiøs Bevægelse kommer der altid Bantrod frem. Og vil man lægge Mærke til, hvor de mere overfladiske Menneſter er henne med deres religiøse Begejstring, saa vil man se, at de, de hængte sig i og leve af, det er ikke Sandhed til Salighed. Det er tværtimod noget, der er i Slagt med det, der var oppe hos Fokket i Jerusalem, med den Fokstet al vor Tids Menneſter i Regelen kunne lade sig rive med af noget meget mindre, end det var at være Vidne til Herrens Undergørringer. Man kan f. Eks. tænke paa det Afskrifter, som saakaldte Modeprædikanter ofte er Genstand for, og hvorved mangen en Ordets Forthænder bliver fuldstandig afledt; thi det er langt fra alle Prædikanter, der kunne taale forloden Røst og Smiger. Blandt de engelstalede Kirkefolk herovre spiller jo Modeprædiken en stor Rolle og volder vist ogsaa megen Ulykke ved at lade Modekræften domme. Men vi andre have vist heller ikke altid været saa færi for de Kunstner, som ønskeligt kunde være. Udvøde Bistop Kierkegaard har i et af sine Skrifter, hvillu nu udkomme i Samling, skrevet paa hvillen Fokstet det gør, om man taler mere til sit Fokk om "Standinavisme og Holger Danske end om Bettehem og Gulgata." Nu, enhver Ting kan jo være god til sit Brug, men negtes kan det vist ikke, at der har været tale temmelig meget om de gamle Helte og om store Snyet og for lidt om den forsættede Frelser og om Omvendelse til Gud. Og Følgen er bleven, at hvor saadant har været Skik og Mode, der have de virkelig bekymrede Gjørelse maattet søge andenkeds hen for at faa deres candelige Trang tilfredsstillet. Og de, der have kunnet lade sig nøje med denne Betragtning, naar disse have hørt et kristeligt Afskrift, de fremvise ogsaa ofte en Slags Kristendom, der ikke laborer til at være dybere eller mere alvorlig end den Tro og Færdighed, der var over Fokket i Jerusalem. Saa naar alt er hørt, saa bliver det nok ved det, som den engelste Præst Nils et Sted har udtalt, at det er "førl at prædike det gamle ensfoldige Evangelium, "forbi", som han siger, "bet er det eneste, der har formaaget at træffe Verden op af Dydnet."

Men kan Betragtningen og Fortvindingen over Herrens Undergørringer og anden Storbaad dog ikke have sin Betjoning med Hensyn til et Menneſtes Kaldelse og Dragelse til Gud? Jo, naar disse Ting blot faa Lov til at være, hvad de vilde og skulle være; det forbitrende, og ikke kommer til at faa som Maalet, noget, det beskævre gør for saa mange. Angaaende dette Forhold saa vi et tydeligt Fingergpeg, naar vi læse videre efter det lille Afsnit, som her behandles. Vi maa da Fortællingen om Nidobemus (Joh. 3). Og ved det Ord "men", som indleder denne Fortælling, bliver der en vis Forbindelse mellem denne og den forrige Fortælling om Nidobemus. Men der var et Menneſte, nemlig Nif, som han vilde betro sig til, skønt denne var langt fra at være troende. Men der var noget ved Nif, som ikke har været hos de andre. Han var ogsaa en af dem, der havde været Vidne til Herrens tegn. Han siger: "Jeg kan gøre de tegn, som du gør, uden Gud er med ham". Men disse "tegn" havde for ham været "et Sted til en evig Bevægelse", saa at han ved Nidobemus stod op for at finde Jesus og saa talte med ham. Og derfor kunde Jesus betro sig til ham ved at undervise ham om Vejen til Liv og Saliggjørring.

Underligt er det at tænke paa, at alle Begne, hvor vi gaar og staar, er omgivet af Guds levende Ord, der er bleve til stabile Ting.

Egen og Vejrhanen.

Saa tydelig ser jeg endnu den lille, lave Sømandshytte ved Stranden, med Stov i Baggrunden, der skaaede for Nordvestvinden, som om dens Principper var: "nok høje sig, men ikke give op."

Man saa den forpinte, men fejle Eg i Udskanten give Ly for sin Ræfse. Den kunde godt bruge hundrede Aar for selv at vøtte sig ti Fod høj.

Men hvad gjorde det! Undværes? Nej, det kunde den ikke. Den flygte sin Plads og spaltede Vindens Raat, der som en Demon hylede med hele den store Stov derinde bag ved. Og fejletere og fejletere blev den med Aarene, saa den selv i de værste Storme mere og mere tabte Nysen til at høje af.

Ved Foraarskide at se den i hele sin Pragt — nogle saa forørrne Blade — stemme sig mod Vinden med al sin overgibne Laalst, var et Søn, der kunde forbløffe mangen en vejrbitid Sømand.

"Blæs tun", strittede den mod Stormen; "blæs tun mod mig, jeg kender baade din Styrke og din Svagbed; men de smaa derinde, og de høje slange, dem skal jeg lune for — de skal have saa megen Fred, som de kan forlange paa en Stormvejrtdag — blæs tun!"

— "Hvad siger du? Vil du spille Bladene af mig et efter et? — Det er ogsaa noget at snakke om — de saa forørrne Blade, som gaar til Efterskåret alligevel! — For høert Blad jeg mister høer jeg mig mindre. Blæs tun, men de smaa og de store slange derinde de skal lunes."

Nu, den velsignede Eg, som var saa freget, at der næppe fandtes en Dørrme lige Gren paa den — Ret en Eg for smaa Drenge, let at flyde op i — nem at komme til Toppen paa — og saa var man alligevel paa Højden, hvor Arnbet stod neden under.

Men du staar der endnu? Ja, det gør du vistnok; for jeg har set dem fælde den store Stov derinde, men du og dine lige var et Engang værd at hugge — men til Lovelste for de andre anplantede smaa derinde kunde I blive staaende.

Du er vistnok allerede Bedstemøder nu, og det kan godt være, at du bliver Oldemøder — og hvad kan du saa forlange mere?

Sutter du og taler om de gamle Dage, som kommer, hvor GREN efter GREN visner, raadner og faldet til Jord, saa du kommer til at faa som en nøgen Stub uden Lørrone. — Ser du da ikke de smaa ved din Fod? Giv Tid, gamle, som ikke er rigtig gammel, saa lange du taler om de gamle Dage. Der bliver Raad for all.

— "Hvad! Taler du om, at det er saa tungt at tænke paa, at de smaa berneede aldrig skal blive andet end Krat, der danner Lørrone.

Lad du vor Herre om det, gamle. Selv om det er Bedstemøderforger, er det dog bedst at taste dem paa ham, og saa holde dig til Bedstemøderglæderne; de varmer saa godt om et gammelt, forørrnt Skind.

Det var en lille Sommer Søndag Eftermiddag. Jeg sad i den lille Hytte ved de Stuer, hvoraf de to havde Lørralve.

Raffetedelen derhenne paa de varme Gløder brummede saa jævnt med rolig Overlegenhed, som om den vilde sige: "Det er mig, I venter paa!" Af og til havde den end ogsaa som andre Kæledagge Raad til at gøre sig uvoeren ved at fuge over eller true med at vælte og spille hele sit rige Indhold. Da kom der Gørt i gamle Mutter. Som en syttenaarig Vige sprang hun afsted og rullede paa dens lunder med nam som Haand og med en Færdighed, som lang Dørrse næsten havde gjort til den anden Natur.

Fatter, en gammel Skuld med hvide Haar, sad for Bordenden. Et Luat, barmt Smil stod han bort med Haanden, naar Mutter fik Hørrvært. Han hmytede noget om, at det dog vistnok tilfældigt vilde ende galt enten for Mutter eller "den forte". — "Gid det da maa gaa ud over 'den forte', Mutter, for dig — for dig — — nej, jeg vil ikke sige mere." — "Na, Fatter, du skalde ellers ikke give Dørrnavne til gode Børrer, for hvis jeg ikke havde en god Kop Kaffe til at faa lidt Varme og Liv i dig om Morgenens, saa ved jeg virkelig ikke, hvad jeg skulde gribe til!"

"Ret saa, Mutter, rei saa. Det er dig, der hørt en gammel Gnaabasse klar af mangt et Skar og holder ham i

Lide den Dag i Dag! Undre mig paa, om det nu ogsaa kan lunde sig for dig," strøg med en Understrøm af lun Varme hen mod hende, der nu "klarede" Raften.

— Jmens dette gik for sig, sad jeg ved Binduet, saa ud i Stoben, saa den lille, gamle Eg og holdt af den. Vi drat Raften. Gik uden for i den lille, sommerlige Luft fuldt med Blomsterduft og Fuglesang. Selv Gøgen var med i Røret.

Men hvad var det, der peb og gav Misluld i alt dette? Den gamle Sømand saa op og sagde: "Vi faar snart andet Vejr, for Vejrhanen bliver saa urolig. Den føler saadant for vi andre, for den er høiere oppe."

Jeg saa op, men "høiere oppe" forstod jeg knap, for Højden her var meget lav. Men fandt var det alligevel, at Vejrhanen følte Vindens blaffende Puft, stønt der næsten ingen Vind var. Ude paa Søen trusedes Vandet hist og her. De slappe Sejl begyndte at flydes af Værrin.

"Ja," fortsatte den gamle, "det første en Sømand ser efter, naar han kommer ud af Dørrn, er Vejrhanen. Det er, som man ikke føler sig rigtig med, før man ved, hvorfra Vinden blæser. Og det viser altid Vejrhanen — den drejer sig for det mindste Puft."

"Førresten kan Menneſter ogsaa sommeitider tjene som Vejrhaner. Vi havde en Matros, gamle Jakob. Naar det blev i hans høiere Læg, vidste vi alle, at vi vilde gaa sur Shvind. Naar han hørd Hatten om i Raften for at lette paa den surede Værrn, saa kunde vi godt forørrne os paa frit Nordvest Skuling. Naar der kom en vis Dørrsehed over Fokket i det hele, saa ventede vi taalim sydlig Værrin.

"Men ogsaa paa andre Omraader kan Menneſter være Vejrhaner. Du kan vel din Bibelfortælling endnu? Huster du Pilatus? Han var i Vinden, og Vinden var Fokkets Skraal. Han drejede trods hans egen Overvørrisning og hørr meget end Mutter sagte at slibe ham af. For han var en Vejrhan. Paa ham kunde man den Dag godt se hvorfra Vinden blæfte, selv om man hørrten hørrte eller saa andet."

"Jeg vil ikke sige noget om Peter, for han var ellers en Rørrnørr; men inde i hørrste Præstens Gaard hørrjede han alligevel af, og det for en pjaltet Piges Skuld. Hvad lignede det? Men det var ogsaa imod hans bedre eller hørrere Natur, og derfor blev han stærkt fæd af det, og Herren hjælp ham."

"Han følte tun alfor godt, at Vejrhanen var det sidste af alt, han duebte til. Det gjorde alt for ondt — herinde forstaa du — Nej, saa heller silt op mod Vinden, om den var nok saa bidenbe, og saa have Hjertet i Fred."

"Den gamle stoppede sin lille Sømandspibe og fortsatte: "Vi førrjede en Gang paa Vest Kysten af Afrika. Var femten Mand om Bord, og jeg var Kaptajn. Vi levede paa halve Rationer af Vand, og Rørrer var saa som saa. Jeg kunde have ønsket en Hørrn, men det finkede og saa var det ogsaa i den værste Færrertid paa Kysten, saa jeg lod sætte alle Sejl til, og af Sted har det.

"Mandskabet saa ikke lidt mildt til mig for dette; men det gik dog og jeg tænkte: "Du tviser dig nok 'igennem". — Men saa havde vi en Mulat om Bord — ved du hvad en Mulat er for noget? Det er et Blandings-Menneſte. Han er hørrten fort eller hørrid — og dog begge Dørr. Han ligner Tusmørrtet, selv paa den klareste Dag. Naar alt gik godt, saa var han hørrer mig et underligt trykende Værrin. Men saa en Morgen ved denne Tid størrnede jeg at den slantne Mulat hørrde foaget Stueffe i Anggen og var bleven hørrt tryk. Saa vidste jeg, hvad Kløften var sløret — hvorfra Vinden blæfte! Mandskabet var mer end misførrsjet, for de halve Rationer. De var nar Mytteri."

"Nu, jeg fit det klare. Men saadanne Vejrhaner er der alle Begne selv i vor lille Forening her paa Stebet for gamle Søfolk."

"Din Hustru derinde viser vel ogsaa sommeitider hvorfra Vinden blæser," littede jeg ind, "men det for er hun vel ingen —"

"Vejrhanen!" kaldt han skarpt ind — min gamle enVejrhan! — har hørrt det med — jo vist er hun en Vejrhan — men af den Slags, der gaar lige med Vinden — og hørrer mig til Vinden, om det saa piber om Drene paa den, og de sidde Sejl paa Stuben blæser i Pjalter. Hun en Vejrhan — hun."

"Er du født her paa Egnet?" spurgt jeg efter en Paasse.

"Ja, og jeg er dørrt og konfirmeret i den gamle Kirke der henne. Blandt alle de Kirker jeg saa derude siden jeg bedst om denne. — Jeg huster vor gamle Præst, — han er dørrt for længe siden og ligger begravet fyd for Kirken. Han lagde til mig paa min Konfirmandsdag: "Pas nu paa, lille Værr, at du ikke finder paa at vilde gemme dig for vor Herre, for det vilter dig aldrig en Smule, for hans Dørr følger dig alle Begne. Men trænger du til en Haand, naar du er ved at synke, saa raab paa ham, for han kan drage dig op selv af det dørrste Død."

En Taare pilede i den gamle Nid. Den gamle Kirke, den gamle Præst. Børnet, der stulde ud i Verden, Dørringen, der var kommen tilbage velfra. Det var for meget paa en Gang. Nu blæfte det en frist Nordvest Skuling. Stibene vuggede sig med fulbte Sejl som Raager der ude. Vejrhanen havde nu taget sin bestemte Stilling, som om den aldrig vilde dreje sig mere. Den gamle Eg havde ogsaa taget Stilling: — elastisk, tætt, retende sig op efter hørrt Vindsstøb, som om den var den pure Ungdom selv.

A r. A n t e r.

"Santa Claus"

Navnet Santa Claus kende alle, og da ikke mindst alle Børrn, saa for saa vidt er der ingen Grund til at oprulle "Santa Claus" Minde. Men jeg har ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg vil omtale ham for "Danferen"s Lærrer, hvis da Bladet vil lade det se Dagens Lys. Og den Grund, jeg her for at omtale den mærkelige "Santa Claus", det er den store Mission, som dette Spørrise udoerr, da navnlig i den velsignede Juletid. Og saa er der ogsaa noget, der kan kaldes Anledning til, at jeg melder mig med en Smule Betragtning over Her. Claus, og det er, at han trues med Dørrn, og dette er nu ingen figurlig Talemaade, men et i forstaa bogstaveligt. Som et Værrsel i den Mening skal jeg anføre en Udvalgte fra det engelste Kirkeblad, "The Lutheran".

"Hvis ikke alle Mærker slaa fejl, saa vil Staten New Jersey faa den Værr at ørrne og iværksætte den første angørrrende Krigsforørrelse imod "Santa Claus." Den udoerrvørrde (executive) Komitee for denne Stats Søndagsforørring har underførrt Sagen (om "Santa Claus") og har indberettet, at i de fleste offentlige Programmer bliver "Santa Claus" skiltet paa lige Fod med Børnet Jesus. Og Komiteen forbereder sig paa at fremlægge en stærkt Protest imod at benytte saadanne Programmer, og den haaber, at den vil blive tilførrt paa den nærrte "State Convention". Men Komiteen forørrbetter dog, at der vil blive rejtst en Storm, efter som mange Søndagsforørrere er meget hengivne til "Santa Claus" Taabeligheder og synes at mene, at det er mere vigtigt, at Børrnene saa daarlige Mørrskab, end at Jesubørnet bliver ørrt og tilbedet. Men "Santa Claus" skal drives ud af Herrens Hus ligesom Værrelererne paa Kristi Tid. I Kirken skal der kun være Plads for Verdens Frelser."

Denne Opfattelse og Udvalgte er forørrtret paa engelst-luthersk Grund, men somme andre Fokk er af samme Mening. For en Tid siden læste jeg en Udvalgte af en engelst Methodist-Præst, der løb saaledes: "Mon det ikke snart kan komme dertil, at vi kunne enes om at prædike Korstog (crusade) imod det forørrlige Skueffil, som vi opføre i vore Kirker, idet vi opstille det troldragtige Spørrise "Santa Claus" ved vort Juletræ og smøre de slaffels Børrn om Munden med den lumpne Fabel, at det er ham, der bringer Julegaverne, medens vi ellers Mærket rundt forørrlede baade Børrn og voksne Fokk, at det er vor Herre, der giver os alle Ting."

Med disse og andre lignende Udvalgtelser for Nid kunde man vel deatte, at "hvis ikke alle Tegn slaa fejl", som "The Lutheran" bemærker, saa vil "Santa Claus" ikke saa faa frebeligt herester, som han plejer at have det.

Men nu skal man jo se, om de, der førr det stærke Ord, have saa meget Ven i det med — jo vist er hun en Vejrhan — men af den Slags, der gaar lige med Vinden — og hørrer mig til Vinden, om det saa piber om Drene paa den, og de sidde Sejl paa Stuben blæser i Pjalter. Hun en Vejrhan — hun."

fit Liv, at saaledes maa enhver, der kæmper for en Sag, betragte sig selv som "Marth" for Sagen, nemlig, at han sætter hele sit Liv og alle sine Kræfter ind paa at førr Sagen og Kampen til Ende. Det funderes jo om faste Mænd og stærke Kvinder", og det er da ogsaa altid den Slags, der tiltrænges. Saa det gælder tun om, at man har dem, og ikke blot funder om dem efter en Sangdørr, thi ved det sidste ster ingen Heltedærringer.

Men da nu "Santa Claus" er kommen paa Tale, og det endda i de store Kirkesamfund; og da der nu paa en Maade skal stemmes over, om han skal leve eller dørr: saa synes jeg, at vi Smaafolk ogsaa burde give en lille Lyd fra os, og da jeg ofte har tænkt, om ikke andre vilde sige deres Mening om den Claus, saa vil jeg nu sige et Par Ord om ham og hans Værr og Kunstler i Juleen.

Først vil jeg da nævne dette, at det er først herovre, at vi er bleven bekendte med, at der stulde være en saadan "Santa Claus" til. For os raa han altsaa slaa som "en Amerikaner", lige meget hørr lidt eller hørr meget der er i de Historier om hans Optørrft. Og nu er det saaledes bekræftede med mange, at de have en farlig Tilbøjelighed til, ikke alene at falde paa Kne, men ogsaa at ligge paa Mave for alt, hvad der er eller kan kaldes Amerikaner. For mange hørrer det til et Fremstribt at flamme sig ved sit eget og at efterbehandle. Og dette kan vel have sin Grund dels i Uvidenhed og dels i en dum Vigtighed. Thi nu angaaende en Julefest, et Minde om Frelserens Førrsel, da er det nepot saaledes, at de saakaldte reformerte Kirkesamfund vide ikke, hvad de skulle gøre med den. De sætte ikke Pris paa andre Helligdage end Søndagen. Det er nu engang et Princip hos disse Fokk, og det faa vi jo lade dem have. Men heraf følger, at de er i Forlegenhed med en Julehørrtid. Man kan godt sige, at de vide ikke, enten de skulle le eller græde over den, som vi andre sige om et andet os angaaende. Men dette sige ikke for at nedfætte saadanne Kirkesamfund eller for at overføre deres fristelige og forkerte Jver og hvad godt, der i det hele taget er hos dem; men fandt er det, at disse Samfund have deres luftige og løse Betragtninger. Og da de nu alligevel synes, at de skulle fejre Herrens Førrselsdørr — Førrselsdørre spille jo en stor Rolle herovre — ja saa falder det dem ikke ind at græde og heller ikke at tage Sagen paa en værrdig og alvorlig Maade. Nej det skal være morfomt, jo mere Sjov jo bedre. Og hertil kan saa "Santa Claus" bruges. Han er jo en mærkelig Skitulle. Ingen ved, hvad eller hvem han er. Man siger, at det er ikke Jesus eller Stedfortræder for ham. Og man er heller ikke for at gøre ham til Fanden, og det er heller ikke let: at saa lade ham til et rigtig Menneſte; thi der findes vist ingen, der vilde synes om at have et saa tørrt Udsende som det, de labe "Santa Claus" mæde frem med. Der er saa ikke andet at gøre end at tage ham for en Slags Trørr eller et andet Spørrise. I sa morfomt kan det blive, hvor Fokk ikke have bedre Fortærrelse af en Julefest, end at de kunne mene, at de ere Gud ved at lave det hele til Gøgl og Grin og at førr deres Børrn ind i saadan flørrlet Galskab.

Men vi lutherske Kristne — hvis vi da er lutherske mere end af Navn — vi er jo ikke oplærrte den Vej, at vi skulle spille Komedie med vor Julefest. Vi have jo et hørrt andet "Program". Det lyder jo paa noget som dette:

"Saa gaa vi da saa hjerterglad Med Hørrderne til Davids Stad, At se den Julegave Fokk, Guds egen, elskelige Søn."

Og saa Børnene — ikke Santa Claus' Børrn, men virkelige Børrn, Børrn, som ikke er bleven forørrsedede af de mange forørrværrlige Kunstler, som nu er saa moderne, og som størrlægger saa mange Stalter. Altsaa Børrn med et barnligt Sind, de skulde heller ikke være saa galt død med Hensyn til at holde Jul. Det hedder om dem:

"De drørrme saa føddt om Bettlehem, Og er det end forblørrmet, De drørrme dog sandt om Børnens Hjem Som saa i Krybberummet."

Men naar man saa tænker paa al den Latter og al den Sjof, den Santa Claus kan fremtalde, saa er det ikke

at de drørrme saa føddt om Bettlehem, Og er det end forblørrmet, De drørrme dog sandt om Børnens Hjem Som saa i Krybberummet."

Men naar man saa tænker paa al den Latter og al den Sjof, den Santa Claus kan fremtalde, saa er det ikke